

Sygn. akt V CSK 212/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa D. O., A. O. i M. O.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie się na tę przesłankę wymaga także przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Skarżący w ogóle nie sformułował zagadnienia prawnego, przedstawił je w sposób ogólny i nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia”. Z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżący kwestionuje wykładnię art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. dokonaną przez Sąd drugiej instancji i zbieżną z dominującym poglądem prezentowanym przez Sąd Najwyższy (uchwały z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/10, Biul. SN 2010, Nr 10, poz. 11, OSNC – ZD z 2011 r., nr 2, poz. 42, z dnia 11 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, Nr 1, poz. 10 i z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14, nie publ. oraz wyroki z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, z dnia 11 maja 2011, I CSK 621/10, z dnia 15 marca 2012, I CSK 314/11, z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 621/13 – nie publ.). Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku nie wykazują, by wątpliwość skarżącego można zakwalifikować jako istotne zagadnienie prawne cechujące się istotnością, a więc zagadnienie nowe, dotychczas niewyjaśnione

i nierozwiązane w orzecznictwie. Nie może stanowić skutecznego argumentu przytoczenie odmiennego poglądu prawnego wyrażonego w dwóch orzeczeniach sądów powszechnych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powoda o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.